

בתי המשפט

בש"א 161625/09		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
ת.א. 161625/09			
תאריך: 28/07/2009		כב' השופטת אביגיל כהן	בפני:

בעניין:

1. גרמן יעל

2. עו"ד איל רייך

3. עו"ד ענת בהרב-קרן

4. אהובה אטס

המבקשים – הנתבעים

ב"כ עו"ד טלי בן סימון

2 – 5

נגד

המשיב – התובע

אברהם חנוך כרם

1. עיריית הרצליה

2. משה ניסים רינקוב סנדרוביץ - עורכי דין שותפות

רשומה

3. אבי סנדרוביץ

5. רון חמד חברת עורכי דין

6. עו"ד רון חמד

7. עו"ד יצחק וייסמן

משיבים פורמליים –

הנתבעים 1 ו-6 – 11.

להחלטה בשלום (03-12-2009): תא 161625--09 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם שופטים: אביגיל כהן
 לפסק-דין בשלום (06-12-2010): תא 161625--09 אברהם חנוך כרם נ' עיריית הרצליה שופטים: דן מור, עו"ד:
 הדס קריספי, יצחק וייסמן

מיני-רציו:

* בית משפט השלום קבע כי: מטרת החסינות הקבועה בסעיף 7א לפקודת הנזיקין, היא לאפשר לעובדי הציבור לבצע את מלאכתם, ללא חשש מפני תביעות שתוגשנה כנגדם בשל מעשה או מחדל שביצעו בעת מילוי תפקידם. בענייננו, נמסרה הודעת הרשות לפיה, לא מתקיימים החריגים לחסינות עובדיה, ובהעדר ראיה לפגם בהחלטתה, שומא על בית המשפט לקבלה.

* נזיקין – הגנות – חסינות עובד ציבור

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

עסקינן בבקשה שהוגשה ע"י מספר מבקשים, לסילוק התובענה כנגדם על הסף. לטענתם דין הבקשה להתקבל, שכן הינם עובדי ציבור הנהנים מחסינות לפי סעיפים 7א ו-7ג לפקודת הנזיקין. לטענת המבקשים מעשיהם ומחדליהם הנטענים בכתב התביעה, נעשו במסגרת מילוי תפקידם כעובדי ציבור. זאת ועוד, לאיש מן המבקשים אין עניין אישי במשיב-התובע. בנוסף, לטענת המבקשים המשיב לא העביר עותק מכתב התביעה לעירייה, ובכך סיכל את האפשרות שזו תפנה בבקשה לבית המשפט לקבוע כי המבקשים נהנים מחסינות. מנגד, לטענת המשיב, הבקשה הוגשה לאחר חלוף המועד הקבוע בתקנות להגשתה ולכן יש לדחותה. עוד טען המשיב כי חסינותם של עובדי עירייה, להבדיל מעובדי המדינה, נקבעת במסגרתו של ההליך השיפוטי העיקרי ואין הם זכאים לחסינות מפניו. לגופו של עניין, טען המשיב כי המבקשים פעלו בידעין מתוך כוונה לגרום לו נזק או נהגו בשוויון נפש לנוכח אפשרות גרימתו.

בית המשפט קיבל את הבקשה בקובעו כי:

תיקון מספר 10 לפקודת הנזיקין מאפשר לרשות הציבורית או לעובד מטעמה לפנות בבקשה אל בית המשפט כדי שייקבע באם נהנה הוא מחסינות לפי הפקודה, אם לאו. בענייננו, נמסרה הודעת הרשות המאשרת כי עובדי הציבור פעלו תוך כדי מילוי תפקידם הציבורי וכי מבחינת הרשות הציבורית לא מתקיימים החריגים לחסינות. משלא נמצא פגם בשיקול דעתה של הרשות, או כי הודעתה חרגה מסמכות, יש לקבל את הבקשה.

החלטה

1. בפני בקשה מטעם נתבעים 5-2 (להלן: "המבקשים") לסלק על הסף את התביעה שהוגשה כנגדם, וזאת בשל חסינות עובד ציבור לפי סעיפים 7א ו-7ג [לפקודת הנזיקין](#) (נוסח חדש) (להלן: "פקודת הנזיקין").

2. התובע (להלן: "המשיב") הגיש תביעה בגין שני פרסומי לשון הרע, פגיעה בפרטיות ורשלנות, נגד עיריית הרצליה (נתבעת 1), המבקשים ונתבעים 6-11. ברקע לתביעה זו קנס חניה משנת 1997 אשר לטענת המשיב התיישן, בלא שדרישה לתשלומו נמסרה למשיב או נשלחה לביתו בהתאם למענו במרשם האוכלוסין בתוך תקופת ההתיישנות.

המבקשים הינם בעלי תפקידים בעיריית הרצליה.

הנתבעת 2 היא ראש עיריית הרצליה.

הנתבע 3 תובע עירוני בעיריית הרצליה.

הנתבעת 4 יועצת משפטית בעיריית הרצליה.
הנתבעת 5 מנהלת מחלקת הגביה בעיריית הרצליה.

3. תמצית טענות המבקשים בבקשה מיום 1.6.09:

(א) לאור חסינותם הסטטוטורית של המבקשים עפ"י סעיף 7 לפקודת הניקיון מפני תביעות המוגשות נגד עובדי ציבור בגין מעשים שעשו במסגרת תפקידם השלטוני, יש להורות על דחיית התביעה כנגד המבקשים על הסף.

עיריית הרצליה היא רשות מקומית וככזו עולה בגדר המונח "רשות ציבורית" כהגדרתו בסעיף 7 לפקודת הניקיון.
המבקשים, בהיותם עובדי עיריית הרצליה, עולים בגדר המונח "עובדי ציבור", כהגדרתו בסעיף 7 לפקודת הניקיון.

מכתב התביעה עולה כי מעשיהם ומחדליהם הנתענים של המבקשים בנסיבות המתוארות בתביעה הם מעשים ומחדלים הקשורים בתפקידם השלטוני של כל מבקש כעובד ציבור.

מכתב התביעה עולה כי איש מהמבקשים לא נתבע במסגרת התביעה בגין מעשה/מחדל במסגרת חייו הפרטיים ולאיש מהמבקשים אין עניין אישי עם המשיב.
כן עולה מכתב התביעה כי איש מהמבקשים לא פעל ביודעין מתוך כוונה לגרום נזק או בשוויון נפש לאפשרות גרימתו במעשה כאמור.

כל פניות המשיב נענו לגופן ע"י מי שאמור לטפל בפניות, קרי מי שתפקידו בעירייה לטפל בדוחות חנייה ו/או גביית קנסות בגינם.
העירייה, באמצעות מי שמטפל מטעמה בנושא, הבהירה למשיב באופן ברור כי היא אינה מקבלת את טענותיו בכל הנוגע לדו"ח החנייה שקיבל.
במצב זה היה על המשיב לפנות לבית המשפט המוסמך לברר טענותיו.
העובדה שלא כל המבקשים ענו לכל המכתבים אין משמעה שתלונות המשיבה נשוא המכתבים לא טופלו, אלא משמעה הוא שתלונותיו נשלחו לכתובות שאינן אמונות על הטיפול בהן והועברו לגורמים האמונים על הטיפול בהן שהשיבו לו. אי המענה האישי בנסיבות אינו הופך פעולה זו לבלתי סבירה.

(ב) המשיב לא פעל עפ"י הוראות סעיפים 2 ו-3 [לתקנות הנויקין \(אחריות עובדי ציבור\)](#), תשס"ו – 2006 בהגשת התביעה.

המשיב לא העביר עותק מכתב התביעה לעירייה ולא ביקש עמדתה באמצעות טופס 1 לתוספת לתקנות.

לו היה המשיב פועל עפ"י החוק הרי שהעירייה יכולה היתה להפעיל שיקול דעתה עפ"י הפקודה ביחס להודעת ביחס להודעת הכרה בחסינות המבקשים בנסיבות עפ"י סעיף 77 ו-8 וסעיפים 8 ו-9 לתקנות.

(ג) דין החסינות של המבקשים להתברר כבר עתה.

4. תמצית טענות המשיב בתגובה לבקשה מיום 22.6.09:

(א) הבקשה הוגשה לאחר חלוף מועד ההגשה הקבוע בסעיף 77 לפקודה ועל כן, מן הדין לדחות את הבקשה על הסף.

בקשה לסילוק על הסף מחייבת דיון מקדמי והמחוקק אפשר את עריכתו רק במסגרת זמנים מוגדרת וברורה שהמבקשים לא עמדו בה. אין בכך כדי לנעול את שערי ביהמ"ש, שהרי ניתן לברר את הטענות בקשר לחסינות עפ"י סעיף 77 לפקודה במסגרת סדרי הדין הרגילים במהלך הדיון בתובענה.

(ב) חסינותם של עובדי עירייה נבחנת ומוכרעת בהליך שיפוטי לבדיקת התקיימותם של תנאי החסינות בהבחנה מעובדי מדינה לגביהם חל דין שונה. לעובדי מדינה קיימת אפשרות לחסינות בהליך מינהלי, אך הוראה כזו אינה קיימת לעובדי רשות ציבורית.

העירייה היא צד לתיק (נתבעת 1). טופס 1 לתקנות כלל אינו נדרש בקשר להבאת עמדת העירייה לבקשה זו, כנטען ע"י המבקשת. תקנה 9 לתקנות קובעת את חובתם של המבקשים להמציא לעירייה העתק בקשה זו עם הגשתה. עוד קובעות התקנות כי על הבקשה יחולו ההוראות החלות על בקשות בכתב בהתאם [לתקנות סדר הדין האזרחי](#), התשמ"ד – 1984, בשינויים המחויבים.

ג) הבקשה על פי סעיף 7 ג לפקודה על המבקשים הנטל להוכיח שמתקיימים תנאי החסינות ובכלל זה שלילתם של החריגים, משמע, כי פעלו ביודעין מתוך כוונה לגרום נזק או בשוויון נפש לאפשרות גרימתו. המבקשים לא עמדו בנטל זה.

אין בבקשה כל נימוק או תשתית עובדתית לכך שמתקיימים תנאי החסינות. המבקשים לא צרפו לבקשתם תצהיר וציינו כי הם סומכים ידם על הגרסה העובדתית שהובאה בכתב התביעה.

כתב התביעה מפרט את מהלך העניינים ממנו עולה כי המבקשים פעלו ביודעין מתוך כוונה לגרום נזק או בשוויון נפש לאפשרות גרימתו. המבקשים חייבים ליתן מענה לתלונותיהם של אזרחים בקשר להפעלת סמכויותיה של העירייה על פי דין ואין הם רשאים לאצול חובה זו לגורם פרטי כלשהו ועל עובד הציבור הראיה כי החלטה או פעולה שלא ניתנו לגביהן תשובה נעשו כדין.

5. תגובת העירייה מיום 5.7.09:

העירייה צירפה לתגובתה הודעת הכרה בקיומה של חסינות לפי סעיפים 7א ו-7ג לפקודת הנזיקין בה נכתב:

"8. **מקריאת חומר התביעה וכתבי הטענות עולה כי איש מן המבקשים לא נתבע במסגרת התביעה בגין מעשה שעשה או מחדל שחדל במסגרת חייו הפרטיים ו/או ענייניו האישיים ו/או כי לאיש מן המבקשים אין היכרות אישית ו/או עניין אישי עם המשיב.**

9. **כאמור וכפי שפורט במסגרת הבקשה, כל אחד מהמבקשים פעל בנסיבות האמורות בתביעה דנן במסגרת תפקידו השלטוני כעובד ציבור, ובמסגרת סמכותו עפ"י דין.**

...

11. **מבדיקה שערכתי לא מתקיימים החריגים הקבועים בפקודה אשר בהתקיימם לא תינתן חסינות. מכתבי הטענות והמסמכים השונים בתיק עולה כי איש מהמבקשים לא פעל ביודעין מתוך כוונה לגרום נזק ו/או בשוויון נפש לאפשרות גרימתו.**

12. **מבדיקות שערכתי אני למדה כי, כל פניות המשיב נענו לגופן על ידי מי שאמור ו/או הוסמך לטפל בפניות מסוג זה...**

13. העובדה שלא כל המבקשים ענו לכל פניות המשיב, באופן אישי, אין משמעה שתלונות המשיב נשוא מכתבים אלה לא טופלו. נהפוך הוא, בדיקותי העלו כי כל פניותיו של המשיב הופנו ע"י המבקשים, איש איש עפ"י תפקידו הציבורי ועפ"י סמכותו כדין, לגורמים האמונים על הטיפול בעניין פניותיו. למקרא התשובות ומשיחה עם הנוגעים בדבר, מצאתי כי אף לא אחד מהמבקשים פעל ביוזמתו, מתוך כוונה לגרום נזק, בשוויון נפש או כיו"ב פעולות השוללות מהמבקשים מתן חסינות כאמור בסעיף 7א לפקודה.

...

19. מכל האמור אני למדה כי בנסיבות העניין, המבקשים עומדים בתנאי החסינות הקבועים בסעיף 7א לפקודה, ובפרט כאשר העירייה היא ממילא נתבעת בתיק זה.

20. החריגים לחסינות הדנים במעשה שנעשה ביוזמתו מתוך כוונה לגרום נזק או בשוויון נפש לאפשרות גרימתו במעשה כאמור, אינם מתקיימים בענייננו, ומשכך מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע כי נתקיימו לגבי המבקשים תנאי החסינות, לדחות התביעה כנגדם ולהוציא את עיריית הרצליה כנתבעת בתיק דנן".

כן מצוין בתגובה כי עמדת הלשכה המשפטית בעירייה ניתנת ע"י עו"ד במחלקה המשפטית בעירייה, שלה אין כל נגיעה בעניין ושבחנה את שאלת ההכרה בחסינות, לאור העובדה שהתקנות קבעו כי הודעת ההכרה תינתן ע"י היועץ המשפטי של הרשות המקומית, מבלי לקבוע מה הדין בו היועמ"ש הוא אחד הנתבעים, כפי שבענייננו (היועמ"ש היא נתבעת 3).

6. ביום 6.7.09 הוגשה הודעה מטעם המשיבה לפיה תגובת העירייה מתיימרת להציג "הודעה על הכרה" עפ"י טופס 2 לתקנות הנזיקין (אחריות עובדי ציבור), התשס"ו – 2006, פרוצדורה שאין לה כל בסיס בדין. פרוצדורה זו יוחדה להודעת היועץ המשפטי לממשלה לגבי קביעת חסינות מינהלית לעובדי מדינה, בהתאם לסעיף 7 ב לפקודת הנזיקין, ואינה רלבנטית לעובדי עירייה. כמו כן, נותנת "הודעת ההכרה" היא כפיפה של נתבעת 3, כך שאין לעמדתה כל ערך.

7. בתשובה לתגובה מוסיפים המבקשים וטוענים כי טענת המשיב כי המועד להגשת הבקשה חלף נטענת בחוסר תום לב ולמען הזהירות, בנסיבות העניין, מתבקש ביהמ"ש להאריך את המועד. כן נטען כי בנוגע לעובדי רשויות מקומיות יש לנהל לצורך הכרה בחסינותם הליך שטיבו ענין מנהלי, הבורח את החסינות וזה ההליך שהמבקשים מבקשים לנהל באמצעות הבקשה דנן.

8. לאחר עיון בנימוקי הצדדים, הגעתי למסקנה ולפיה דין הבקשה להתקבל מהנימוקים**כדלקמן:**

(א) בראשית דבריי אקדים ואציין כי לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים מצאתי כי יש מקום להאריך את המועד להגשת הבקשה שבפני עד למועד הגשתה בפועל, מנימוקי המבקשים בתשובה לתגובה.

(ב) על פי תיקון מספר 10 [לפקודת הנזיקין](#) נקבע:

סעיף 7 א' קובע:

"(א) תוגש תובענה נגד עובד ציבור על מעשה שעשה תוך כדי מילוי תפקידו השלטוני כעובד ציבור, המקים אחריות בנזיקין; הוראה זו לא תחול על מעשה כאמור שנעשה ביוזעין מתוך כוונה לגרום נזק או בשוויון נפש לאפשרות גרימתו במעשה כאמור.

(ב) אין בהוראות סעיף קטן (א) כדי לגרוע מאחריותה של המדינה או של רשות ציבורית לפי סעיפים 13 ו-14 ולפי כל דין.

(ג) החסינות לפי סעיף זה תחול גם על מי שהיה עובד ציבור בעת ביצוע המעשה נושא התובענה".

סעיף 7ג' קובע:

(א) הוגשה תובענה נגד עובד רשות ציבורית על מעשה שנעשה בעת מילוי תפקידו כעובד הרשות הציבורית רשאים הרשות הציבורית או העובד לבקש, התוך התקופה שתיקבע בתקנות, כי בית המשפט יקבע שמתקיימים תנאי החסינות לפי סעיף 7א לגבי מעשה העובד, אם נעשה המעשה; הוגשה בקשה כאמור, תצורף הרשות הציבורית להליך, אם לא צורפה אליו כנתבעת, ובית המשפט יקבע האם התקיימו תנאי החסינות לפי סעיף 7א.

(ב) קבע בית המשפט כי התקיימו תנאי החסינות לפי סעיף 7א, תידחה התובענה נגד עובד הרשות הציבורית, ויחולו הוראות סעיף 7ב(ב), בשינויים המחויבים; קבע בית המשפט שעובד הציבור עשה את המעשה שלא תוך כדי מילוי תפקידו – תידחה התובענה נגד הרשות הציבורית.

(ג) בית המשפט יחליט בבקשת הרשות הציבורית או העובד כאמור בסעיף קטן (א), לאלתר.

תיקון מספר 10 אפשר לרשות הציבורית או עובד הרשות הציבורית, כאשר הוגשה תביעת נזיקין אישית נגד עובד ציבור, לבקש מביהמ"ש שייקבע שמתקיימים תנאי החסינות לפי סעיף 7א לפקודת הנזיקין.

(ג) מקובלת עלי הגישה הברורה של הפסיקה לפיה ביהמ"ש אשר שומע את התובענה העיקרית בוחן את הודעת ההכרה לפי אמות מידה של המשפט המנהלי. יש לבחון אם ההחלטה נעשתה במסגרת מתחם הסבירות ואין כל מקום להידרש לבחינה עובדתית.

לעניין זה יפים הנימוקים שהובאו על ידי בת.א. 35927/06 בש"א 178868/06 עו"ד שטוב רפאל נ' בן דהן אליהו, מנהל בתי הדין הרבניים ואח', (פורסם בנבו), ניתן ביום 17.12.07. אין צורך שאחזור עליהם ודי אם אציין כי הם יפים גם לעניין שבפני.

פסק דין נוסף בעניין זה ניתן ביום 17/12/07 בביהמ"ש המחוזי בת"א ע"י כב' השופטת דליה גנות בבר"ע (תל-אביב יפו) 1934/07 מדינת ישראל ואח' נ' מרדכי ספוז'ניקוב בע"מ ואח' [פורסם בנבו]:

בפסה"ד קבע ביהמ"ש, כי הבדיקה לפי תיקון מספר 10 לפקודת הנזיקין נועדה אך ורק לבדוק את תקינות מעשה השילטון עפ"י אמות מידה של המשפט המינהלי, ואילו במסגרת שמיעת הראיות לגופן, תיבדק ותבחן חבותה הנזיקית של המדינה אשר באה לידי ביטוי בהתנהלות והתנהגות עובדיה והנזק הלכאורי שנגרם בגין אותה התנהלות והתנהגות.

בימ"ש בסעיף 11 לפסה"ד ציטט את דברי ביהמ"ש בבג"ץ 7542/05 גל פורטמן נ' מאיר שטרית [פורסם בנבו]:

"חוקיותו של מעשה מינהלי תיבחן, בין היתר, בהתאם לאמות המידה האובייקטיביות של הסבירות המינהלית. כידוע, אין החלטה סבירה אחת, כי אם מתחם של אפשרויות סבירות אשר הרשות יכולה לבחור בכל אחת מהן בהתאם לשיקול דעתה. בית המשפט לא יחליף את שיקול-דעתו בשיקול-דעתה של הרשות, אך אם בחרה הרשות באפשרות המצוייה מחוץ למתחם הסבירות, הרי שעל בית המשפט לפסול החלטה זו כנגועה באי-חוקיות. גבולותיו של מתחם הסבירות והתערבותו של בית המשפט בהחלטות הרשויות, נגזרים מפרמטרים שונים הכוללים, בין היתר, את זהות הגוף הנתון לביקורת ואת טיבה ומהותה של הסמכות שהופעלה.

כך, למשל, יבחנו מעמדה של הרשות המחליטה, לשונו ותכליתו של החוק המסמך, טיבו של הענין המוסדר על-ידי הסמכות, מהם השיקולים העומדים בבסיס הסמכות - ממצאים עובדתיים, שיקולי-מדיניות או מבחנים מקצועיים וכד'...".

ובהמשך:

"סבירות היא מושג נורמטיבי. משמעותה איתור השיקולים הרלבנטיים ואיזון ביניהם על-פי משקלם ... סבירותה של החלטה תיקבע, בין היתר, תוך בחינת השאלה האם נתנה הרשות הציבורית משקל ראוי לכל אחד מהשיקולים הרלבנטיים השונים ... עמד על-כך הנשיא ברק:

'... על הרשות השלטונית לאזן בין השיקולים הנוגדים. איזון זה חייב להיעשות בסבירות, ואסור לו שיהא בלתי-סביר באופן קיצוני או בעליל. אכן, עקרון יסוד של המשפט המינהלי הוא זה המחייב רשות שלטונית לפעול בסבירות (ראה בג"צ 389/80 דפי זהב בע"מ נ' רשות השידור ואח', בעמ' 445). משמעותה של הסבירות הינה, כי על הרשות השלטונית לאזן בין השיקולים השונים בהתאם למשקלם הראוי של אלה.

'איזון הוא סביר, אם הרשות המוסמכת נותנת את המשקל הראוי, כלומר, המשקל על-פי פירושה של הנורמה החקיקתית אותה מבצעת הרשות המינהלית, לאינטרסים השונים הבאים בחשבון ...

סבירות משמעותה שקילת כל השיקולים הרלבנטיים, ומתן משקל ראוי לשיקולים אלה' (בג"צ 935/89, 940, 943 גנור ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח', בעמ' 513).

אכן, סבירות אינה מושג פיסי או מטאפיסי. סבירות היא מושג נורמטיבי. סבירות היא תהליך הערכתי. היא איננה תהליך תיאורי. היא אינה מושג הנתחם רק על-ידי הגיון דדוקטיבי. היא אינה אך ורק ראציונאלית. סבירות משמעותה איתור השיקולים הרלבנטיים ואיזון ביניהם על-פי משקלם ..." (שם, בעמ' 18).

(וכן ראה בג"צ 2533/97 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ממשלת ישראל, פ"ד נא(3) 46,57; בג"צ 341/81 מושב בית עובד נ' המפקח על התעבורה, פ"ד לו(3) 349, 354; בג"צ 3094/93 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ממשלת ישראל, פ"ד מז(5) 404,

421-42; בג"צ 4267/93 אמיתי, אזרחים למען מינהל תקין וטוהר המידות נ' ראש ממשלת ישראל, פ"ד מז(5) 441, 464 - 465; בע"מ 5082/05 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלוני (פורסם בנבו); בג"צ 127/80 אודם נ' ראש עיריית תל-אביב - יפו ואח', עמ' 121 (פורסם בנבו)).

(ד) מטרתו של סעיף 7, לאפשר לעובדי ציבור לפעול במסגרת תפקידם ללא חשש מתביעות הנובעות מעבודתם. בכדי למנוע שימוש לרעה בחסינות זו, הגביל המחוקק את החסינות רק למעשים שנעשו תוך כדי מילוי תפקידו השלטוני של עובד הציבור וכאשר המעשה לא נעשה בידועין ומתוך כוונה לגרום נזק או בשיוויון נפש לאפשרות גרימתו של נזק כאמור. משמעותה של ההודעה שמסרה הרשות הציבורית, היא אם כן, כי הגורמים המוסמכים ברשות הציבורית בדקו ומצאו שעובד הציבור פעל תוך כדי מילוי תפקידו הציבורי וכי מבחינת הרשות הציבורית לא מתקיים החריג לחסינות.

(ה) בענייננו, לא מצאתי כי נפל פגם בשיקול דעתה של הרשות הציבורית וכי הודעתה חורגת מגדר מתחם הסבירות.

(ו) למעלה מן הצורך יצוין כי כל העובדות הנטענות ע"י המשיב בכתב התביעה תוכלנה להתברר לגופו של עניין כאשר עיריית הרצליה היא הנתבעת, והנתבעים 2-5 אינם נתבעים באופן אישי. הודעת ההכרה מובילה לכך שעיריית הרצליה לוקחת על עצמה את האחריות כלפי הניזוקים בתביעת הניזוקין.

כפועל יוצא מכך, אם יתברר שהעובדות הנטענות בכתב התביעה הן נכונות והמשיב יוכיח את זכאותו לסכום התביעה, אזי עיריית הרצליה, ביחד ולחוד, עם נתבעים 6-11, היא זו שתצטרך לשלם את הסכום שייפסק בפסק הדין. כל נזק לא נגרם למשיב כפועל יוצא מכך שהמבקש אינו נתבע באופן אישי. שערי בית המשפט לא ננעלו בפניו בשום צורה שהיא.

9. לסיכום:

(א) לאור האמור לעיל, דין הבקשה להתקבל.

(ב) המבקשים (נתבעים 2-5) ימחקו מכתב התביעה.

(ה) המשיב ישא בהוצאות הבקשה ושכ"ט עו"ד בסך 5,000 ₪ + מע"מ.

(ו) המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ז' באב, תשס"ט (28 ביולי 2009), בהעדר הצדדים.

אביגיל כהן 54678313-161625/09

אביגיל כהן, שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)